Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

ЧЕРВЕНЬ - ЛИПЕНЬ, 1951
JUNE - JULY, 1951
Рік 7. ч. 6-7 — Vol. 7. No. 6-7

ЮНАЦТВО—Домініяльний Орган Українського Католицького Юнацтва (УКЮ)

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00

Адреса Управи й Редакції:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta

YOUTH—Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth of Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Manager and Editor:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta

AUTHORIZED AS SECOND-CLASS MAIL, POST OFFICE DEPARTMENT, OTTAWA

AN OPEN LETTER

Dear Boys and Girls:

Why is it that you girls will sooner go out with boys who are on the staggering side and get home at daybreak, rather than with boys who love clean companionship and at the same time get home around midnight so as to have plenty of sleep for the following day?

Boys: Why can't you enjoy yourselves without any drinks? You drink until you think that you can enjoy yourself, but as a matter of fact if you could see yourselves at that moment how you act, in my opinion I think that you'd just say to yourself that you're just a crazy, damn fool!

Boys and Girls: If you consider yourselves good Catholics, then why do you do these things?

The boys and girls who didn't attend any high school are not to blame as much (because they are like the lonely coyote), but the ones who attended College, Academy or better still, Varsity, are the ones that should have some common sense, rather than putting themselves in the front line and saying: "We know how it's done."

Well, let's hope the boys and girls will answer the above questions.

No hard feelings, Kids!

Lonely Coyote.

IRISH DEFINITIONS:

Civilization: A state of society in which a person who is over ninety, has a hope of missing the next war.

Diplomacy: Lying in state.

Yawn: An opening made by a bore.

Man-of-the-hour: The one whose wife told him to wait a minute.

Ideal wife: Any woman who has an ideal husband.

Beans: A vegetable which someone is always spilling.

Experience is a strenuous teacher. There are no graduates, no degrees, some survivors.

Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік VII. Число 6-7. Едмонтон, Алберта Червень-Липень, 1951

СИН СЕЛЯНИНА

В Римі 3-го червня ц. р. тисячні маси були свідками великого торжества, якого не було ще від 1672 року, а саме проголошення блаженним папи — цим разом Папи Пія Х. Беатифікація, це останній крок перед проголошенням когось святим. На 262 папів 83 були проголошені святими, а 7 блаженними — Папа Пій Х. є восьмим.

Папа Пій Х. походив зі селянської родини з північної Італії. Родився 2-го червня, 1835 р., як девята дитина в родині Сарто. При хрещенні дали йому імя Джозеппе (Йосиф) Мелхіор. До школи в поблизькому місточку ходив босо, з кавальчиком сухого хліба у торбинці, але все ж таки і цю школу і всі свої студії покінчив з відзначенням. В 1858 р. став священиком, в 1884 єпископом у Мантуї, а 1893 кардиналом і патріярхом у Венеції. По смерти Папи Льва XIII. кардинали вибрали ревного Патриярха його наслідником, хоч Кардинал Сарто мав готовий відворотний білєт (ретурн тикет), щоб вертатись до своєї любої Венеції. Приймаючи уряд Папи приняв також і нове імя Пій. Був керманичем Божої Церкви через 11 літ. Помер в серпні 1914 р., саме на передодні першої світової війни. Зараз 1923 р. почали прослідкувати його життя, а 1943 р. пороблено вже перші кроки до беатифікації, хоч звичайно на це треба ждати 50 літ по смерти даної особи.

Між більш як 3,300 документами, що остались по ньому, важливіщими являються рішення про часте св. Причастя і про Причастя дітей в ранніх літах. Коли з часом вкралось між людей мильне поняття, що людина не може часто причащатися — раз в житті, а вже раз в рік, то аж надто багато, а також дітям не позволяли причащатись скорше як по 12-тому

Блаженний Папа Пій Х.

році життя, то Папа Пій Х. послушний словам Христа: "не бороніть дітям приходити до Мене", позволив всім причащатись щодня, а дітям зараз як тільки прийдуть до

The Ukrainian Catholic Congress

Everytime we read this magazine we learn what happens in the East, in the West, and even in another parish in our own city. We meet new people through the medium of these pages, but they are merely printed entities to us, governed by our imaginations. But now an opportunity has come up whereby we can all meet face to face.

This opportunity comes in the form of THE THIRD UKRAINIAN CATHOLIC CONGRESS to be held in WINNIPEG on Friday, Saturday and Sunday, June 29th, 30th and July 1st. All Ukrainian Catholics in Canada are to meet at one time to discuss matters affecting us as a body, and later disperse to their particular organizations, in our case, the U.C.Y. and discuss matters pertinent to that organization.

This idea was initiated in 1946 with the agreement to hold a similar convention every second year. Actually, the Third Congress should have occurred last summer, but due to flood conditions in Winnipeg, it was postponed until this summer. Falling as it does, during an extension of Holy Year, our leaders have deemed it only right to make this Congress a eucharistic one. This will eliminate the popular Congress Ball, but other arrangements are being made whereby everyone present can become socially acquainted.

The original purpose of the Congress was to unify all Ukrainian Catholics in Canada under one body and thus strengthen our representation in the world. That is how the Ukrainian Catholic Council was born. Today it faces an early and unwarranted death — not because its leaders are incapable, but because its members are apathetic. How can our leaders lead us if there is no one to lead? If most of us are Ukrainian Catholic only in name, but not in deed? The existence of the Council is to be a major issue at the coming Congress.

How does this concern you? Well, let's start right from the beginning — from you. You belong to the U. C. Y. don't you? You're not completely satisfied with everything in the set up, are you? You've always got something to say — and you've got a holiday coming to you this summer — and that's why you should make arrangements immediately to come to Winnipeg for the Ukrainian Catholic Congress. Come and bring your criticisms with you — but don't stop there — bring building-up ideas as well. In other words, your criticism should be constructive, not destructive — tear us down, but build us up.

The Dominion Executive is composed of humans, not gods, hence

---

СИН СЕЛЯНИНА (Продовження на слідуючій стороні)

уживання розуму й можуть мати деяке поняття про Преосв. Євхаристію.

Для нас українців тут в Канаді й Америці особа Папи Пія Х. дорога ще й тим, що він оснував наші українські католицькі дієцезії в Америці 1907 р. а в Канаді 1912 р. Це він назначив перших українських епископів для Америки Преосв. С. Ортинського, Ч.С.В.В., а для Канади Преосв. Н. Будку. Це велике його діло було ділом Божого Провидіння, бо коли нашу Церкву в Україні знищено, нам осталась Церква за океаном, що сьогодні живе таким повним релігійним життям.

Тому також і ми українці тішимось дуже, що св. Церква винесла на престоли того великого Приятеля нашої Церкви й нашого народу.

their administration is not perfect. Further, they cannot possibly see all their own errors, nor can they foster all possible ideas. But you have something to say, and so have you and you and you — so come down and say them. Write down your ideas now so that they don't slip your mind. Start thinking about matters such as — Why have a U. C. Y.? Why a Catholic Council? Where should the Dominion body be? What shall we do about our magazine? Are we apathetic in our attitude, etc.

Now we hear someone say: "What a dull way to spend a summer holiday!" so we hasten to inform you that the Congress is not only a series of lectures. On the contrary, it should prove to be a gala affair. This year, we will be privileged to see the Consecration of our newest bishop, Rev. Dr. Hermaniuk, in the new Ukrainian Catholic Cathedral. Here are two factors which alone should incite a large number to attend the Congress. Further, there will be a Banquet, an open-air religious demonstration, and a concert. The U. C. Y. Dominion Executive is planning a tour of the city and outside interesting points and perhaps a social surprise, for all U. C. Y. members who attend. Circulars giving further particulars, are being sent to each local and to each priest, so consult them, or write to your Dominion Secretary at 870 Pritchard Avenue in Winnipeg, if it is not too late for correspondence.

You seem to have so much fun in your particular locales, so how about coming down to Winnipeg this summer and sharing your idea of a good time with other U. C. Y. members! Please come down and meet us, for we are looking forward to meeting you.

DOMINION EXECUTIVE
Per M. B.

VACATION SAFEGUARDS

It is important to realize that vacation is too often a time for letting down one's safeguards — frequently with sad consequences.

During vacation time the devil does his most industrious work — on beaches, in parks, at shows and dances, during trips and outings, etc.

The added temptations that beset one during the summer months warrant the necessity for greater care in safeguadring your own souls and those of others.

It is also important to realize that you do not cease to be U. C. Y. members — even during vacation time.

Fidelity to your daily prayers and Mass on Sundays and holidays will insure your own and others' safe-keeping throughout the summer months.

Let the spirit of modesty, charity and joyousness permeate the vacation time recreations of all UCY-ers.

Напередодні Великого Конґресу

Заходами всеканадійської Централі Українців Католиків відбудеться у Вінніпеґу в днях 29 і 30 червня та 1 липня ц. р. величавий Євхаристійний Конґрес. В ньому візмуть участь всі наші католицькі організації, що при тому відбудуть також і свої всеканадійські конвенції. В програмі Конґресу є також конвенція Українського Католицького Юнацтва в першому дні конґресу, в катедральній залі, в долині. (Важне, отже, щоб делеґати були на місці вже першого дня конґресу — не останнього). Саме щодо тої конвенції хочу зробити деякі замітки.

Це вже сьогодні звичайне явище, що всі і вся плачуть і нарікають, що: наша молодь пропадає, винародовлюється, що наша молодь невихована, несвідома, недобра, і т. д., і т. д. Та найгірше те, що ми вже так звикли до тих нарікань, що вони на нас вже не ділають. Правда, уладжуємо з'їзди, виголошуємо доповіди - реферати, ухвалюємо знамениті (загальникові) резолюції, час до часу згадуємо щось про те в часописах і тільки всього. Поза тим увесь тягар дальше лежить на плечах єдиної й одинокої людини на місці — о. пароха, що, маючи до обслуги кілька колоній, ледве може встигнути з виконанням своїх душпастирських обовязків. До помочі в цій важливій виховній праці станула наша організація У.К.Ю. Однак сьогодні, по стільки роках існування, вона не відповіла вповні своїм завданням, як зрештою кожна наша організація.

Причин до цього подають багато, це звичайно обставини, несвідомість, недостача у молоді зацікавлення до справ організації, при чому забуваємо чи не найважніше, а саме на недостачу проводу й відсутність опіки старших над молодечими організаціями. Як виховання дітей це обовязок батьків, так дбати про молодечі організації це обовязок організацій старшого громадянства. Говорити, що молодь повинна сама вести свої організації, це те саме, що вона повинна сама себе виховувати, а коли молодь буде виховувати молодь, то виховає вулицю і більш нічого. Нема ні школи, ні колеґії, ні університету без провідників, без вихoвників. І наше У. К. Ю. без них бути не може.

Дуже часто забуваємо, що домініяльні чи провінціяльні управи це органи виконавчі, а не виховні, це органи змінні не постійні, що рік, що два все інші особи, особи нові, без досвіду, а таким не може бути орган виховний. Це ще й так чудо, що наша організація видержала до цього часу і все ж таки зробила багато. В цій праці помагали їй і старші, особливо духовенство, але ця поміч була доривочна, неплянова і нефахова.

В цій справі мусить бути щось зроблено. Повинен би бути покликаний до життя авторитет, що дав би тому виховному руxові напрям, програму, що дав би нагляд над працею, міг би її поширити й поглибити, що став би мозком організації, що міг би також наложити відповідну санкцію за невиконання, чи недотягнення в праці. Авторитет, що перед ним домініяльна управа відповідала б безпосередньо, а провінціяльні й місцеві управи посередньо.

В статуті У.К.Ю. передбачені комісії, що мали б укладати пляни праці на різних ділянках життя і при тому мали б мати до помочі "когось" зі старших в ролі дорадника. Та доси про таких дорадників (крім духовних асистентів) ні про їх працю не було чутки. Саме цю точку могла б і повинна б використати Централя, назначуючи до домініяльної управи У.К.Ю. відповідних дорадників, людей, що в даній ділянці є фахівцями і з тих саме людей створити при Централі референтуру для справ молодечих організацій. Їх завданням було б не тільки дати провід чи плян праці для У.К.Ю., але також навязати відповідні звязки з організацією М.У.Н., де у величезній більшості членами є наша католицька молодь, а також покликати до життя студентську організацію, як і організацію доросту.

Не хочу сказати, що ця референтура мала б перебрати на свої плечі всю працю організації. Вона мала б дати їй тільки основи й напрям, як також батьківський нагляд. Все інше зроблять управи, як виконні органи.

GOING MY WAY?

By BROTHER S. METHODIUS F.S.C.

Developing a Christian Philosophy of Life

If our Ukrainian Catholic Youth are to do their part toward righting what is wrong with the world today, they must be led back to the basic idea that they are more than individuals; **that they are members of one another in Christ, and must live for one another as brothers, all happily serving their Father, God.** No one can question the drift of many Ukrainian Catholics from the social ideal contained in Christ's doctrine and practised in the early Church. **Instead of opposing "the world" which Christ said would ever be at odds with His followers, too many Ukrainian Catholics in modern times have sought to appease the world, only in the end to be assimilated by it.** And the spirit of the world has always been selfishness.

Surely Catholic life in the beginning was more communal and co-operative than we find it now. Christians at the time of the Apostles were, according to the Acts of the Apostles, evidently **less selfish, more thoughtful of one another, notably in the use of property;** freely they gave and freely they received according to their capacity and needs. And Christians later, in the Middle Ages, protected one another in their livelihoods through the guilds.

The same communal and co-operative spirit existed among the Ukrainian pioneers in Canada. The Ukrainians then were less selfish, more thoughtful of one another, more hospitable — though they didn't have much to give or to share. Ask any "old-timer", the pioneer, about the Ukrainian Christian life in their pioneering days in Canada. **"Ukrainian hospitality" became famous throughout the length and breadth of this country.** Nowadays, when we have more wealth to give and to share, more intelligentia to lead and to give example — we seem to be more selfish and less hospitable, — like non-Christians, too often "out for ourselves."

What is wrong? It cannot be Christian doctrine, for that is the same as in the time of St. Peter and St. Paul! And it is hardly lack of instruction, for all Catholics learn from the time they are children that life has been given them **to love God above all things and their neighbours as themselves for the love of God;** to put it another way, **to love God both in Himself and in the hearts of men.** And we, Ukrainian Catholics, have more priests, Sisters and Brothers who instruct our youth in churches and in schools, than our Ukrainian pioneers had.

The trouble would seem to be that as

НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКОГО КОНГРЕСУ

(Продовження з попередньої стор.)

Цій справі повинна посвятити більше уваги не тільки конвенція У.К.Ю., але теж конвенція Б. У. К. та Л. У. К. Ж., а також спільна сесія Конґресу. Щира, ідейна, повна посвяти праця кількох старших одиниць, згуртованих у такій референтурі, чи як би це могло зватись, принесла б велитенські успіхи, бо поле праці податливе і вдячне. Дайте молоді ясну мету, дайте їй програму і точний плян праці та дрібочку батьківської любови, дбайливости й заохоти, а вона, та наша добра молодь, вам гори перевертатиме, вона довершить чудес. І в тій завзятій праці відродиться та зросте-зміцніє також її українське життя — українська душа. Чи може бути щось краще, як врятувати українську душу в української молоді — для Бога, для своєї Церкви, для народу?

Перед нами справді важливі завдання, праці дуже багато. Якщо не врятуємо теперішнього покоління, то праця стане ще тяжча, майже неможлива, пропаща. Багато труду поклали ми для старшої ґенерації, вложімо хоч дещо праці і для нашої молоді, бо вона куди конечніша й куди вдячніша.

Дай Боже, щоб цьогорічний Конґрес та його конвенції увінчались найкращими, дійсно тривкими успіхами! І дай Боже, щоб він не став ще одним з тих наших з'їздів, що переходять до історії — вже другого дня.

М. Товтрович.

centuries of growing individualism have rolled on, **Catholics in general, while still professing to love God in Himself, have somewhat forgotten to love Him in men, Which is incomplete Christianity!** St. John has summed it up in these words: "If any-one says, **'I love God', and hates his brother, he is a liar.** For how can he who does not love his brother, whom he sees, love God, whom he does not see? And this commandment we have from Him, that he who loves God should love his brother also."

What is wrong? This fact: the just in-dictment **that it cannot be said today as it could be said of the early Christians, "See how they love one another!" The objective of the Ukrainian Catholic youth leaders in this pagan age must be to make the Ukrainian Catholic Youth the GREATEST LOVERS in the world, the GREATEST FIGHTERS FOR RIGHT, and the GREATEST DOERS OF GOOD!** Our youth must be brought to the mind of Christ; to habitual, self-sacrificing thought of one another's interests; **to a deep concern for the common good as well as their own;** to effectual, warm-hearted love of one another's person.

Of course there should be no exaggerated stress on the social implications of being a Christian. Our youth have their individual souls to save, their temptations to battle, their personal need of spiritual direction. And, in our Ukrainian Catholic schools and in the U. C. Y. clubs, these vital points of students' and members' Catholic life will always be the prime concern of our Ukrainian Catholic religious teachers and our spiritual directors. **The Mystical Body of Christ will not thrive unless the individual cells are healthy and strong. But the cardinal point remains, each cell, each student, each U. C. Y. member must be convinced that his religious life consists in more than saying his prayers, assisting at Mass, receiving Holy Communion, being chaste.**

To love God and themselves is not enough! In schools - clubs and after, the students-members **must love their neighbours as themselves for the love of God.** If the job of absorbing this lesson is well done by our U. C. Y. members in schools and clubs, then a generation from now our Ukrainian Catholic persons in Canada — in family life, in business and politics will by their Faith and Catholic Action have overcome the world and will not be giving the compromise excuses we hear on all sides today: "Everybody's doing it"; "It can't be helped"; "We've got to live"; or "If we don't make hay while the sun shines, someone else will."

It is hoped that the U. C. Y. organization and our Catholic schools, under the guidance and leadership of our bishops, priests, religious teachers, and integral Catholic laity, will form vigorous cells for Christ's Mystical Body, train an army of Ukrainian Catholic Youth in Canada **unafraid to love God above all and their neighbours as themselves for the love of God.** It were better still if some, like the saints, loved their neighbours even more than themselves! For, more than anything else, **the world needs saints it can see and will want to follow.**

The series, **"Developing a Christian Philosophy of Life"**, has emphasized the end at which Christians must aim: not money, nor beauty, nor popularity, nor a big name; not power, nor ambition, nor lust — but LOVE. "By this shall men know you." LOVE OF GOD ABOVE ALL, LOVE OF NEIGHBOUR AND OF SELF FOR THE LOVE OF GOD. And the series has alluded to one of the chief means to that end: **THE SPIRITUAL WORKS OF MERCY:** (a) to admonish the sinner; (b) to instruct the ignorant; (c) to counsel the doubtful; (d) to comfort the sorrowful; (e) to bear wrongs patiently; (f) to forgive all injuries; (g) to pray for the living and the dead; and **THE CORPORAL WORKS OF MERCY:** (a) to feed the hungry; (b) to give drink to the thirsty; (c) to clothe the naked; (d) to visit the imprisoned; (e) to shelter the homeless; (f) to visit the sick; (g) to bury the dead.

* * * *

U. C. Y. OF MONTREAL, THANK YOU!

Good-Bye, and God Bless You!

My "Sabbatical Year" is ended. I am going back to Western Canada. During five weeks of July and August I am going to

lecture at the U. C. Y. Leadership Courses, Edmonton, Alberta, and during the next scholastic year I am going to teach in St. Joseph's College, Yorkton, Sask. It would be difficult, almost unnatural, for me to depart from Montreal without saying: "Thank you, Good-bye, and God bless you" to the U. C. Y. of Montreal. I have some very happy recollections of Montreal's U. C. Y. — Communion Breakfasts, Bowling Banquet, bowling tournament, meetings, etc..... You all have been very nice to me. You have been an encouragement and an inspiration to me during my short sojourn in Montreal.

In the first place my sincerest congratulations go out to the Rev. Father M. Daciuk, O.S.B.M., and the Rev. Father M. Pasichnyk, O.S.B.M., your Spiritual Directors, and other Reverend Fathers who have worked hard to make the U. C. Y. Clubs of Montreal successful. I hope that your success will be a foretaste of the ineffable joy that they will know when they receive their reward for the sacrifices, the prayers, the sufferings that have made your present success possible.

Also, I want to congratulate every U.C.Y. member on his or her success and to tell you all that I hope that this success did not come to you too easily. There is an attitude of mind today that is very widespread, that makes much of what comes easily or as the result of chance and little of what comes as the fruit of hard work and effort. I hope that you have learned among other things that work is precious for its own sake, that there is pleasure in work irrespective of its rewards.

As you prepare yourselves for the responsibilities of adult life, developing your talents, perfecting your skills, take care to grow in Faith and in Hope and in Charity or Love. Nourish your Faith on truth, bolster your Hope, exercise your Charity. These graces have been given to you to develop, and you have the means to develop them. Prayer is a means, the Sacraments are means, but so too is a determined effort to deepen your knowledge of God and the truths of God by conscientious reading and study.

May I be permitted to make a sincere suggestion, a strong recommendation? The purpose of the U. C. Y. Clubs is the development of wholesome personalities in its members. Now, to have a wholesome and rich personality serious reading and study are essential. You cannot be a good U.C.Y. member, that is a mature U.C.Y. member, one with Catholic — the U. C. Y. outlook, without individually subscribing to and reading the official organ of the U.C.Y. Organization — **"The Youth."** How can you know the aims, the ideals, the aspirations of the U.C.Y. Organization if you don't read its official organ? How can you know what the U.C.Y. Clubs throughout Canada are doing without reading its official organ? How can you, the U. C. Y. members, be encouraged and made diocese-conscious instead of only parish-conscious without reading the official organ of the U.C.Y. Organization — **"The Youth"**? And, finally, how do you expect that official organ of the U. C. Y. Organization — **"The Youth"**, to continue and to prosper if you don't subscribe to it nor support it? These are serious questions. Please think them over!

, It is good to know oneself, but it is more important — knowing oneself — to be oneself! You are all Canadians, of the Catholic Faith, of the Ukrainian Rite, of the Ukrainian origin. Do not only know yourselves as such, but be such, and act as such! Be Canadians! Be Catholics, of the Ukrainian Rite, of the Ukrainian origin!

"So long, it's been good to know you." Thank you, Good-bye, and God bless you.

PRESS-FUND DONATIONS

Mr. M. Pichonski, Thorsby, Alta. (Funeral)	$15.00
U. C. Y. Holden, Alta.	10.00
Mr. J. D. Hrabec, Holden, Alta.	2.00
Mrs. Zane Bilyk, Holden, Alta.	1.00
Mr. N. Odynsky, Bonnyville, Alta.	1.00
Miss M. Bodnarchuk, Winnipeg, Man.	1.00

Dollars are banked by those who aren't forever depositing their quarters on easy chairs.

* * * *

"So you've just got back from your holiday. Feel any change?"

"Not a cent."

Евхаристійний Конґрес Українців Католиків Канади

ВИНИПЕГ, МАН., 29 і 30 червня і 1 липня, 1951 р.

КЛИЧІ: "В Христі наша сила і єдність"
"За душу людини, за правду, мир і справедливість"

ПРОГРАМА

ПЕРШИЙ ДЕНЬ КОНГРЕСУ — 29 червня, пятниця, 1951
СВЯЩЕНИЧИЙ І ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ДЕНЬ

Рано: 9:30 год. — Катедра св. Володимира й Ольги, 115 МикҐреґор стр., **Архієрейська,** співана **Служба Божа** й **Свячення на Єпископа Преосв. Кир Максима Германюка, ЧНІ., Єпископа-Номіната.** Святителі: ВПреосв. Архієпископ Кир Василій Ладика, Ординарій Манітобського Ексархату, Преосв. Кир Ізидор Борецький, Єпископ Ординарій Східнього Ексархату і Преосв. Кир Андрей Роборецький, Єпископ Ординарій Саскачеванського Ексархату. **Присутний Апостольський Делеґат Канади.**

Пополудні: 12:30 год. — Спільний бенкет в честь Кир Максима в авдиторії церкви св. о. Николая, 612 Флора Еве. **Господар бенкету др. Л. Резновський. Привіти:** від Преосв. Єпископів, Всесв. о. Пралата др. Василя Кушніра, пароха катедрального храму, домініяльних орґанізацій БУК, ЛУКЖ, УКЮ, Братства св. о. Николая і Місійного Товариства св. Йосафата і вручення дару любови від тих орґанізацій, слово від духовенства і вірних Манітоби й вручення від них дару любови — Всеч. о. Ігор Шпитковський. Кінцеве слово — Преосв. Кир Максим.

Год. 4:00 - 6:00 — Священичий Соборчик всего духовенства, що прибуде на Конґрес — катедра св. Володимира й Ольги. Проводить соборчиком Преосв. Кир Максим.

Год. 3:00 - 6:00 — Реєстрація і **Домініяльні конвенції** Орґанізацій: **БУК** — катедральна саля на горі, 115 МикҐреґор стр., **ЛУКЖ** — авдиторія церкви св. о. Николая, 612 Флора еве., **УКЮ** — катедральна саля на долі, 115 МикҐреґор стр. Точні програми конвенцій делеґати й гості даних орґанізацій дістануть при реєстрації. Вечера приватно.

Вечером: 8.00 год. — Продовження домініяльних конвенцій, в салях як вище.

ДРУГИЙ ДЕНЬ КОНГРЕСУ — 30-го червня, субота, 1951
ДЕНЬ ЦЕНТРАЛІ УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ

Рано: 7:00 - 9:00 год. — Служби Божі по всіх церквах Винипеґу.

10:00 год. — Спільна сесія Конґресу — авдиторія церкви св. о. Николая, 612 Флора еве. **Відкриття нарад** — Василь Валл, президент Централі Українців Католиків Канади. Слово Преосв. Кир Андрея Роборецького. Привіти: урядові і від Централь Українців Католиків сходу, заходу і Саскачевану. Вислання привітних телеґрам.

Доклад: "Нове правне положення нашої Церкви в Канаді в світлі будучності" — Всеч. о. совітник Степан Семчук.

Дискусія. Обід приватно.

Пополудні: 2:00 год. — Продовження спільної сесії — саля та сама, що рано.

Доклад: "Централя Українців Католиків Канади й її завдання на будуче" — Василь Валл, президент Централі УКК.

Дискусія — апель до збірки — збірка на Централю.

Доклад: "Проблема виховання молодого покоління" — Всеч. о. Семен Іжик.

Дискусія.

Слово Преосв. Кир Нілч Саварина, Єпископа Ординарія Західнього Ексархату.

Затвердження й проголошення головної управи Централі Українців Католиків Ка-

THE FIFTH ANNUAL

U. C. Y. Leadership Course

will be conducted from

July 8th to August 12th, 1951

AT THE UKRAINIAN CATHOLIC INSTITUTES IN EDMONTON

* * *

THE PURPOSE of the Course is to prepare the Ukrainian Catholic Youth for the important task of safe-guarding the future of our Church and nationality in Canada.

THE FACULTY is composed of the choicest Ukrainian Catholic Youth leaders. It is ready for the most inspirational and practical Course.

SUBJECTS to be taught comprise: The doctrines of the Catholic Church; objections modern infidels; the Ukrainian Catholic Church, its rite and history; Ukrainian language, grammar, writing, history, literature, singing, music, folk dances, handicraft, customs; organization, leadership, public speaking, entertainment, sports, public activities.

The Course will take place at St. Basil's Institute, 8317 - 105th St., and at St. Josaphat's Institute, 8820 - 111th St. Boys stay at the first Institute and girls at the latter.

Those who want accommodation at either Institute, will pay $50.00 for room and board for the entire Course. The tuition fee all is $15.00.

As in the past year, a **three-day Retreat** will be held for all during the Course.

All applications should be made to either of the Institutes at the addresses given above.

THIS COURSE IS TOO GOOD TO MISS !
PLAN NOW TO ATTEND !

нади. Прийняття резолюцій. Закінчення спільної сесії.
Вечера приватно.

Вечером: 8:00 год. — Молебні, проповіді, Сповіді по всіх церквах Винипеґу.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ КОНГРЕСУ — 1-го липня, неділя, 1951
ЕВХАРИСТІЙНИЙ ДЕНЬ І ПОХІД СВЯТОГО РОКУ

Рано: від 7:00 год. — Читані Служби Божі і спільні св. Причастя по всіх церквах Винипеґу.

9:30 год. — Архієрейська Служба Божа на площі товариства "СІ-Ю-ЕЙ-СІ" — Чирч і Сінклер, править Преосв. Кир Максим, проповідає Преосв. Кир Ізидор Борецький.

Похід Святого Року вулицями міста до церков св. Покрови, св. о. Николая і катедри св. Володимира і Ольги. Відчитання молитов Святого Року.

Вечером: год. 8:00 — Святочна академія — концертова саля Плейгавз.

Ціль Курсів для Молоді

Щоб закріпити, поширити і поглибити українського, національного й релігійного духа між молоддю, духовні провідники Українського Католицького Юнацтва задумали були мати спеціяльні літні вакаційні курси, у яких наша молодь західньої Канади моглаб брати участь. Перші курси відбулися з дуже великим успіхом ще 1947 року. Поверх сто учасників з різних частин Західнього Ексархату взяли тоді участь і по пятьох тижнях науки навіть не хотіли вертати домів — так були захоплені програмою курсів. Коли пращалися перед від'їздом зо своїми учителями, то обіцяли вернутися на слідуючий рік. Та щаслива чвірка — Впр. о. С. Курило, Впр. о. Слобода, Всеч. о. В. Фірман і Преп. Бр. Методій цілою душею занялися молоддю. І від тоді рік-річно приїзджають вжето ті самі вжето нові студенти на курси. А всі вони користають з цих літніх вакацій, всі набувають багато знання.

Ціль вакаційних курсів потрійна. Найперше завданням провідників курсів є виробити наших хлопців і дівчат на добрих українців. Хто не почувається українцем, той не піде на організаційні сходини, не піде до своєї церкви. Другим завданням є виробити всіх на свідомих католиків, що знають свої обовязки і їх сповняють. Вкінці третім нашим завданням як канадійців, є — виробитися на добрих горожан цеї вільної батьківщини — Канади, що їй завдячуємо розвиток нашого життя.

Національна свідомість

Ми з походження всі українці. Але багато, особливо тутешніх уродженців, не знають своєї мови, своїх звичаїв і вслід за тим пропадають для нашого народу. Найбільше винні в тому родичі, крім цього вплив державної школи і взагалі обставини в Канаді такі, що передусім в містах тяжко виховати дітей на свідомих українців, хіба що життя українське розвинене до того степення, що біля народних домів гуртуються всі, зокрема наша молодь. Ті, що прибувають з фармів, легко губляться в місті й не належать до жадних організацій, що помоглиб їм задержати українського духа. У школі діти не дістають нічого, вдома батьки стараються дати, що можуть. А коли діти поза домом, тоді впливів на них родичі не мають. І так мимо найкращої свободи, що її маємо в Канаді, мимо всіх старань батьків, дітвора відразу, як тільки піде до державної школи, тратить національного духа. Рідної школи нема. І тому ці вакаційні курси якраз є тим ратунком для нашої молоді, що бажає задержати свою приналежність, що бажає працювати для свойого народу. Хто був на концертах по курсах, хто стрічався зо студентами у часі курсів чи по курсах, той певно ствердить факт, що курси мають силу розвинути й поглибити в молодих душах щирого українського національного духа.

Релігійна приналежність

Тут у Канаді, де є так багато сект, де так мало наших церков у порівнанні з іншими віроісповіданнями, де наш власний нарід так розбитий релігійно, легко збитися з правдивої дороги, легко попасти в чужий табор. Багато нашої молоді пропало тому, що не одержали релігійного виховання. Родичі, хоч може свідомі свойого обовязку, не мають часу; школа публична часто ще й шкодить у навчанні та вишколенні релігійному; священиків і сестер мало. Дітвора виростає без знання катехізму, без знання свойого обряду, без знання своїх релігійних обовязків.

Тому дуже успішними під цим оглядом є вакаційні курси. Тут юнак чи дівчина навчаться не тільки початкових правд віри і моралі. Підчас курсів вони добре обзнакомляться зо своїми богослуженнями, полюблять їх, наберуть охоти вчащати до своєї церкви, слухати Службу Божу у свойому обряді. Щобільше самі навчаться співати Службу Божу та інші набоженства. Мало свідомі стануть свідомішими, а вчені́ші стануть провідниками і при кожній нагоді вжето добрим своїм прикладом, вжето набутою наукою-знанням будуть просвічувати других.

Канадійське горожанство

Не на останньому місці стоять наші горожанські обовязки. Щоб бути добрим горожанином канадійцем, треба бути свідо-

WHAT'S GOING ON?

ЕДМОНТОН, АЛТА.

В суботу, 5-го травня, ц. р., в катедральній церкві св. свщм. Йосафата о. ігум. С. Шевчук та о. Н. Свірський, ЧСВВ, уділили св. Тайни подружжя п-ні Фльоренції Сацьків і п. Михайлові Й. Коссові з Ванкуверу. Молода є донькою відомих бизнесовців з Едмонтону, п-ва Петра і Йосифи Сацькових, які дали своїй дитині гарне християнське виховання. Обоє молодята все були активними членами У. К. Ю. і брали живу участь у цій католицькій молодечій організації.

Весільне прийняття з забавою відбулося в залі УНДому. Було присутніх коло 800 гостей з ближчої і дальшої родини та численних приятелів і знайомих батьків молодої пари. Господарем прийняття був п. Орест Демків. Тост на честь молодих вносив п. Йосиф Пук. У часі прийняття промовляли: о. ігум. С. Шевчук. ЧСВВ, приятель родини Сацькових о. Калужний, п. Йосиф Прийма від Управи Народнього Дому і голова едмонтонського Відділу У.К.Ю, п. Мартин Боднар, які підкреслювали християнський спосіб життя батьків молодої пари та їх заслугу у вихованні своїх дітей на характерних громадян і ревних християн-католиків. Усім промовцям і численно зібраним гостям відповідали на їх побажання батько молодої п. Петро Сацьків і сам молодий Михайло Й. Косс.

П-во Флоренція і Михайло Косси

По обіді гості забавлялися при милозвучній музиці до пізної ночі і в часі забави обдарували молодих численними і цінними дарунками.

По весіллю п-во молоді виїхали в пошлюбну подорож над береги Тихого океану до ЗДАмерики. По повороті замешкають в Едмонтоні.

ЦІЛЬ КУРСІВ ДЛЯ МОЛОДІ

(Продовження з попередньої стор.)

мим своїх обовязків. До цього не вистарчить бути родженим у Канаді. Треба мати вироблене сумління, треба знати як сповняти свої обовязки, як слід. Якраз курси для молоді причиняються у великій мірі до вироблення сумління і дають те потрібне знання обовязків.

Велика честь батькам, що дають своїм дітям нагоду набрати знання, що його можуть використати на Божу славу, на добро для своєї душі, на добро для свойого народу і свойого окруження.

Родичі будуть вдячні учителям курсів, що займуться їхніми дітьми у часі вакацій. А діти також будуть вдячні родичам, що вислали їх до школи, де вони зможуть здобути багато для життя. о. В.

САСКАТУН, САСК.

Дня 21. березня, ц. р. почались в нашій церкві кількадневні реколекції, під проводом о. М. Дирди, ЧСВВ. Від першого вечера церква була переповнена молоддю і старшими. Взірцевий порядок в часі реколекцій удержувала наша молодь У.К.Ю.

Дорога українська Молоде! Ми, що роджені й виховані тут в Канаді, не мали змоги так добре пізнати наш нарід, хіба з оповідань наших батьків. Та сьогодні, на реколекціях, з уст нашого провідника, ми

Учасники реколекцій у Саскатуні

дізнались про це так багато, багато краще пізнали наш нарід, його минувшину, його величню місію - післанництво. Ми можемо бути горді, що належимо до того геройського народу, що терпить переслідування за святу католицьку віру, що так відважно змагається в боротьбі за своє визволення. Через пять вечорів о. Провідник ставив нам перед очі тих героїв, що віддають своє життя в обороні своєї віри і свого народу. Бо чиж може бути більше геройство, як віддати своє юне життя за друзів своїх? О. Провідник порушив багато не тільки релігійних, але й національних справ, змалював багато подій, що їх сам пережив на рідних землях. І ми йому за це вдячні.

В неділю, 25. березня, вся молодь приступила до св. Сповіді і св. Причастя, а потім було також спільне снідання. Господарем був п. М. Чарнецький, а п. М. Патола, як голова нашого відділу У.К.Ю., подякував о. Провідникові, як і місцевим оо. Парохам за це, що не жалували труду, щоб тільки ці реколекції вийшли якнайкраще.

При цій нагоді висловлюємо бажання, щоб кожний наш відділ У.К.Ю. мав нагоду взяти участь в таких реколекціях, чи в місії, щоб так відновились ми в нашому особистому житті, а за тим певно піде обнова й нашого організаційного життя. Всім членам У.К.Ю. передаємо сердечний привіт.

За відділ У.К.Ю. в Саскатуні,
Галя Сірко.

TORONTO, ONT.

CATHOLIC YOUTH TAKES PART IN ANNUAL CLOSED RETREATS

"Come aside and rest awhile." In these words our Lord extended an invitation to his disciples to lay aside their evangelic labours and spend a little time with Him in the friendly silence of Retreats.

The Ukrainian Catholic Youth of Toronto, too, heeded these words, and for the sixth successive year, laying aside all worldly distractions, they retired for a little while and turned their thoughts from the

First group of retreatants with Father M. Hermaniuk, C.S.S.R. (present Bishop-elect)

earth to better things, in the quiet of a closed retreat.

It was gratifying to see so many of the Ukrainian youth take part in these invaluable spiritual exercices, especially since closed retreats are a comparatively n vel practice amcng Ukrainian Catholics. The Ukrainian Catholic Retreat Association was formed in 1946 under Rev. B. Dzurman, and the first closed retreat was held in March of that year. Since that time, each successive year saw a progressively larger number of Ukrainian Catholic youth participating in these retreats.

For many, an annual closed retreat has become an accepted and necessary part of their Catholic lives, whatever may be their reason for coming. Some make a closed retreat, drawn by a dream of higher and holier perfection; others come because of personal troubles and anxiety; others come for an opportunity to give some thought to the eternal truths, to the divine law and to God Himself. Whatever the reason, they come to a closed retreat for quiet, peace and a reconstruction of their lives.

That these ends have been attained for individuals, there can be no doubt. Numerous retreatants have voiced their appreciation and thankfulness for being given an opportunity to find true peace and happiness which could only come through recognizing the true Christian ideals as exemplified by the Highest Ideal — God Himself.

One has only to consider the times in which we live to recognize the importance and usefulness of closed retreats. What is the accepted principle in the domain of morality in our times, as to right and wrong? It is that there is no absolute distinction of right and wrong based on the eternal order of God, but that they are relative and dependent upon one's point of view. As to religion, that is considered an individual affair, of no political or social relevance. As to the subject of man, do the majority of our secular colleges and universities teach

Second group with Father V. Shewchuk, O.S.B.M.
Seven girls were from Hamilton.

that man is a creature of God, placed on this earth to prove himself worthy of heaven and that Christ is his Saviour? On the contrary. Our youth is exposed to the teaching that man is nothing more than an evolved animal, that he is not responsible for his sins because there is no sin, or his guilt can be explained away psychologically.

Thus, it can be seen that our youth must have an opportunity to retire from worldly occupations every so often, and ponder over such important questions as to his origin and his destiny, and to build up strong defences against the onslaught of materialism and modern paganism. Closed retreats provide a perfect opportunity to do these things. May this invaluable Catholic practice spread and become an accepted part of the Ukrainian Catholic life.

The Ukrainian Catholic Retreat Association and the retreatants wish to express their gratitude to all those who made these retreats possible: To Rev. M. Harmaniuk and Rev. V. Shewchuk, who conducted the girls' retreats; to Rev. Marko, retreat master for the boys; to the Director of Manresa Hall for providing accommodation for the boys, and to our dear Sister Servants of Mary Immaculate who did not spare themselves to provide every comfort for the girls during their two week-ends at Christ the King Home. Special thanks and appreciation are extended to our Bishop, His Excellency I. Borecky, who imparted his apostolic blessing on all during Benediction and later showed the retreatants a most interesting coloured movie travellogue of his pilgrimage to Rome.

MONTREAL, QUE.

St. Michael's U. C. Y.

COMPLETE ISOLATION

For the first time in the history of Montreal, our Canadian Catholic Youth, as a group, had the opportunity to attend a Closed Retreat. Through the strenuous efforts of our Spiritual Director, Father M. Daciuk, O.S.B.M., we were able to obtain accommodations in the surrounding Retreat Homes for the girls, as well as for the boys, on the same week-end, that is from April the 20th to the 22nd, 1951. The boys' Retreat was held at the "Casa Manresa" Home in Beaconsfield, Que. The poor girls were sent some 30 miles further to the other side of the wide St. Lawrence River, thus isolating us completely from our boy-friends and everything held dear to our hearts. Our Retreat was held at a Retreat Home in

4th row, left to right: Helen Kucharyszyn, Nellie Boychuck, Vera Kwasowska, Sophie Lenko, Emily Sorochan. 3rd row: Sophie Danylewych, Olga Horan, Helen Ruzilo, Rose Franko, Marie Gnesko, Stella Hordiy. 2nd row: Sylvia Boyko, Anne Gnesko, Kay Zeleniuk, Irene Zajac, Mary Britton. 1st row: Dominican Sister, Father Nazarko, O.S.B.M., French Priest, Sister Chrisantine, S.S.M.I.

Valleyfield which is operated by the Dominican Sisters.

I must admit that there were not many of us daring enough to make this first Retreat — only sixteen girls and ten boys, but from what I've overheard and know from experience, next year there will be twice as many at least, if not more. The ice has been broken with this first attempt.

For the majority of us girls it was our first Closed Retreat. True enough, we were scared stiff of what was awaiting us at this Retreat, especially since we have such a hard time keeping silence (which is obligatory at Closed Retreats), but somehow or other we managed pretty well. This observance of silence gives one a better chance and more time to concentrate on the subjects presented to us during the lectures. It is the place where one gets such a restful feeling from the hub-bub of the world, a complete relaxation of the body, mind and soul. This is one time in life, I think, where one can be really selfish, that is, you forget about everyone else, but think only of yourself, settle your own problems, clear your conscience of difficulties. and most of all you are aware, more than ever, of the supremity of God over every person around you. Imagine! He could wipe you out with His little finger, just as you would kill an ant when it annoys you. and since He does not do this through His great mercy and love, we should be grateful and appreciative for this to our dear Lord throughout our lives.

To prove that this Retreat was a great profit to all of us, here are a few extracts from some of the girls' remarks on our way back:

"This was my first Closed Retreat," said one girl, "and it had taught me to know myself better and understand why I was born and how I must live in the future."

"Well, a Closed Retreat was something I've always wanted to make and this one did not disappoint me," confided another retreatant. "What I got out of it, is a great sense of peaceful release from all my doubts and fears. I can truly say that I am going home with a rested soul and heart."

"Speaking from experience, as this is my third Retreat," said another, "I would say it is well worth it. Those two days spent with God proved to be a real rest for the soul and I feel that I will leave from here with all the graces that I will need in my

Standing: Walter Britton, Father B. Dribnenky, O.S.B.M., Nick Brongel, Terry Hritchuck, Benny Radikowsky, Les Machny. 1st row: Jerry Yaremovitch, Walter Lytwyn, Jerry Danylewych, Johnnie Martiniuk. (Absent: Peter Boychuk).

future life, and if ever I have a chance in future to make another Closed Retreat, I would gladly do it again."

"I also do hope to have the advantage to make more Closed Retreats. I've gained much more than I could explain. It would be necessary to live many years to learn what I've collected in these two days."

So, dear readers, I believe that there is hardly anything more that I could add to the remarks of these few girls, so as to give you a vivid picture of the outcome of our first Closed Retreat.

In conclusion, I would only wish to extend our sincere appreciation to Father Daciuk, our Moderator, for his efforts in enabling us to make possible our first Closed Retreat.

And our heartfelt thanks go also to Fr. Nazarko, O.S.B.M., our Retreat Master, for all those wonderful lectures and loving spiritual guidance given up during the Retreat.

Helen Kucharyszyn.

* * *

IN BEACONSFIELD

Have you ever thought of taking a vacation? Yes, I bet you have. Now don't get me wrong, I don't mean a vacation that you plan months ahead of time, when summer comes along and your plans come true to form, you head for a quiet place of relaxation away from the noise of the city, the every day life which you lead. Sure, that's all fine and dandy, but have you ever thought of taking a vacation with God? Yes, a vacation with God, that is why we, of the St. Michael's U. C. Y. organized this Closed Retreat. So, this is the story, behind the story of a week-end long to be remembered.

During one of our regular meetings of the U. C. Y. our Moderator Father Daciuk, mentioned to the members how many have made a Closed Retreat. To some of them it was the first tme they heard of this, and many questions were asked. But, many said they were willing to go. Father Daciuk then proceeded to make the necessary arrangements. He finally decided on a place in Beaconsfield on the south shore of Montreal. This place was found to be very beautiful. In describing it, the entrance was like that of a mansion you read in story books. The house itself was in a shape of a V. On one side you had your dormitory

and the dining-room. The other consisted of the parlor, and a little further on was the Chapel. The grounds were of beautiful green grass, with a flower garden amongst this, and also a Grotto, "Our Lady of Fatima." The Grotto itself was carved out of wood and stood on a base of stone, facing the blue waters of Lake St. Louis. The name of the retreat home was the "Casa Manresa," run by the Jesuit Fathers. The two priests who were in charge are Rev. F. Elliott, J.S., and Rev. V. Shaughnessy, S.J., two goodhearted fellows.

But to start from the beginning. On a cool and windy evening of April the 20th, ten young men proceeded on this vacation. First we said good-bye to the girls who were also leaving on a Closed Retreat to Valleyfield, P. Q. Then we boarded a bus and headed in our direction. In the bus some of the fellows were singing songs, cracking jokes and the usual talk that goes on when a bunch of fellows get together. Arriving at our destination, we proceeded straight for the retreat house. At the door we were met by Father Elliott who showed us our sleeping quarters and other important items. After that we were introduced to our Retreat Master, Father Bernard Dribnenky, O.S.B.M., who upon the invitation of Father Daciuk, came all the way from Toronto to give us our Retreat. Father Dribnenky then proceeded to give us the routine we were to follow, and later on a lecture of what the Retreat would consist of.

Following the schedule which held five lectures a day, after each lecture there were a few minutes of meditation. Mass was said every morning, also the Rosary, the Stations of the Cross. On Saturday evening the boys went to Confession, and Sunday morning received Holy Communion. In between this schedule there was also a lot of free time.

Leaving Sunday evening, I asked a fellow what he thought of the Retreat, to which he quickly answered: "Our Retreat Priest, Father Dribnenky, was terrific — throughout his lectures he left such indelible impressions with us, and used similes so vividly that the fellows were motionless. The best impression left with me, were the words Martin Luther said to his mother who was frightened on her deathbed and was asking for comfort. He comforted her by saying that his church was all right to live in, but the Catholic Church is the best place to die in. He attended the vividness of Thompson by comparing the going to Confession to a visit to the dentist. By the way...... the food was great!"

Another one said: "You know, it's great to take such a vacation, to reconcile yourself with your soul, your conscience and you'll find it's much easier to find happiness in life. You get a chance to stop and think things over in peace and quiet. There is nothing to distract the mind nor the body. And there is nothing dreary or dismal about it and for a week-end, it should not upset your regular way of life. Don't forget your biggest battle in life is with yourself, because when you are master of yourself, you face life with a new courage born from confidence. Here you will find time to think about God, religion, and life itself. God you cannot deny. Religion you need to know to serve Him better, and life, well, everybody should know facts about spiritual as well as physical life. When you stop and consider these things, you will find, as I did, that you have a complete new outlook on life." These are but a couple of the many reactions which the fellows thought when the Retreat was over.

These two days the ten fellows will remember a long time in their lives. Not only because they were the first to go, but also from the knowledge they received. As they put it: "Boys, we were the pioneers."

Also not to forget to mention their names they were: Terry Hritchuk, Walter Lytwyn, Jerry Yaramovitch, Jerry Danylewych, Nick Brongel, Les Machny, Walter Britton, John Martiniuk, Peter Boychuk and Benny Radikosky.

Jerry Danylewych.

CANORA, SASK.

Hello! all U. C. Y. members. May we of the Canora, Sask. club, tell you of some of our activities? We are especially happy in being able to do so, this year, due to the fact that past attempts to organize our club have met with failure. It seems there were never enough members available, or inte-

rested, and the faithful 5 or 6 who did appear, usually spent the rest of the evening wondering where everyone else was. This proved very discouraging, but this year, our ever-optimistic Father Kolodey, tried again to set the machinery in motion and lo! it worked. Truly, rather slowly at first, but with determination and an increase in out-of-town students gave the club around 30 members, and now we are finally on our way. Here is the list of our executive:

Honorary President — Father Kolodey
President — Norman Salyn
Vice-Pres. — Natalie Romashenko
Secretary — Eugenia Makowski
Treasurer — Orest Ratushniak.

Lunch and Entertainment Committee is headed by Olga Ratushniak and A. Zuck.

The first project our members decided to tackle was the problem of getting a new piano for our parish hall. Our financial status showed us wealthy enough to purchase perhaps one leg of the said piano. This called for action. We sponsored one Whist Drive and then another, and finally realized enough for the other three legs.

It being Christmas about this time, we attempted something heretofore unknown to the Canora younth — "щедрувати". Accordingly, the enthusiastic singers were divided into groups, and despite sub-zero weather, visited pretty well all Ukrainian Catholic families. Upon completion, we soon forgot our frost-nipped noses and weary legs, when we discovered our collections to be nearly one hundred dollars. We now had enough for the whole piano — and were we proud!

Some time later the Kamsack U.C.Y. invited the Canora Club to join them in their "Пущення". Thanks to some of our car-owning parishoners, most of the members were able to drive down and have a gala time. We hope to return Kamsack's compliment sometime in the future.

We then sponsored a social for members only, and as it was Lent, we played badminton, ping-pong, cards and just "shot the breeze" — an easy way to have fun with no expense.

Next, many members were kept busy participating in a concert to honor Taras Shewchenko, and are at present attending practices for a regular church choir. As we have been lacking this for some time, we are all striving to sing well (and in tune).

Just before Easter (by the Gregorian calendar), a Communion Sunday was held, wherein members had Communion during Low Mass. Afterwards breakfast was served by the Senior Ladies (with our help), in the parish hall. Thus, everyone was sure to fulfill their Easter duties. Since then, we have had one Whist Drive. These seem to be a specialty of ours, and we are now making plans for post-lenten activities. If they turn out successfully, you shall hear from us again!

Until then, the Canora U.C.Y. says good-bye and wishes good luck to all other clubs.

Thank you very much.

A Member of the Club.

WINNIPEG, MAN.

St. Nick's U. C. Y.

On Sunday, May 13th, many of our members participated in the Marion Day celebration held jointly by Catholic Youth of all nationalities of Winnipeg. Taking part were all Catholic Youth organizations, colleges, schools, also clergy. A parade with banners and floats was held through downtown Winnipeg, ending up at St. Boniface Basilica where the rosary was recited in English, French and Ukrainian. There was also a sermon given in each of these three languages, followed by benediction. Father J. Kristalovich, spiritual director for the Youth of Manitoba delivered the Ukrainian sermon. It was a fine demonstration of faith in the Blessed Virgin Mary and on the whole very impressive. Manitoba U.C.Y. members marched as a body, led by Father Kristalovich, also William Holowchuk, Paul Yaroshko and William Buchko, who were the banner-bearers.

On Sunday evening, May 13th, the members of the St. Nicholas Youth League gathered at the home of Helen Nykoruk to bid farewell to Father Gregory Chmilar, our spiritual director for the past two years. Michael Bakuska, acting as M. C. for the evening, expressed everyone's sentiments when he said that Father Greg would be sadly missed as he had taken such a keen

interest in the club, giving the youth of the parish the incentive to carry on their work. Michael presented Father Greg with a gift on behalf of the club, also a club crest and wished him God's blessings and success in his new venture. Father thanked everyone for their kind wishes and stated that he had enjoyed immensely working with the youth and hoped that he would be able to be with us again real soon. (We might mention that besides losing a real friend, we also lost a good volleyball player).

* * * *

AN EASTER PARTY

It was Sunday night. Cars streamed along the highway which connected Winnipeg with Transcona; young people poured out of buses — and all were drawn to one building, as if by a magnet.

The attraction was the U.C.Y. "Hayiwka" being held at St. Michael's new parish hall in Transcona, (that budding city) just outside Winnipeg. Easter Day for the Ukrainian population in Winnipeg. had dawned a beautifully warm spring day and young Ukrainian Catholics were taking advantage of the weather and the opportunity to meet friends by flocking to the "Hayiwka" as a climax to their Easter festivities.

The evening commenced with a concert under the M. C. of jovial Paul Yaroshko. Items were contributed by various parishes, and those particularly enjoyed were the Spike Jones skit, preesnted by Boyd Club; a Ukrainian dance solo performed by Victor Homeniski of St. Nicholas, and songs by the Ukrainian Catholic Choir, under the direction of Paul Ewaskiw of Transcona. Even Father Kris took part in a skit!

The highlight of the evening was a true Ukrainian Easter dinner served by those untiring members of Transcona. There was everything from hard-boiled eggs to kowbasa, shynka and buraky. And of course there was coffee, too. Following this everyone was given dispensation and permitted to dance for the remaining hour. And so ended a grand evening.

Stephanie Bodnarchuk.

ТОРСБІ, АЛБЕРТА

СВІЖА МОГИЛА

Господь Бог в своїй відвічній премудрості закрив перед нами нетілько час, але й рід нашої смерти. Знаємо всі, що зближаємось до кінця, але не знаємо, який буде наш кінець! Віримо в вічне життя поза гробове, але не всі приготовляємось до щасливої вічности. Дуже часто ми забуваємо зовсім, що треба буде здати рахунок перед справедливим Судією, або відкладаємо наше навернення на старші літа, на час слабости, на останню хвилю! Ми ризикуємо з спасенням нашої душі й надіємось на непевне, бо не знаємо, що завтра нас жде.

Молодий вік не є запорукою довгого життя. На це маємо ще один доказ з околиці Торсбі, Алта. Дня 16-го травня молодий, здоровий і веселий 19-літній молодець Михаїл Піхонський виїхав з дому, а вже до дому живий не вернув. В дорозі зістав смертельно покалічений в наслідок чого 19-го травня скінчив життя. В смутку оставив батьків, Юрія і Марію (Кулич) Піхонський, сестру Гелену і трьох братів: Степана, Гриця і Володимира

Покійний Михаїл, це член свідомої і побожної родини, яка належить до парохії св. Івана в Торсбі й сповняє свої релігійні обовязки, як стій. Родина болючо відчуває страту, але страта для Бога не є стратою, але жертвою.

Похоронне богослуження 22-го травня, відправив Пр. о. С. Курило, ЧСВВ., при участи великої маси людей. Торсбі ще не бачив такого величного похорону з таким числом учасників. Це свідчить добре про покійного Михаїла й цілу родину, що здобули собі стільки приятелів.

Після обіду п. О. Вергун в українській мові, а п. М. Е. Кузьо в англійській мові заохотили до збірки на пресу й зібрали $32.50. З того на "Юнацтво" $15.00 бо покійний Михаїл був членом У.К.Ю, а решта на "Українські Вісті".

"What has a thousand legs and cannot walk?"

"I don't know."

"Five hundred pairs of trousers."

Микола Яцишин.

Більше Знання Релігії

Одного гарного липневого вечора, коли вже жарке сонце ховалось за високі гори, сиділи ми зо старeньким о. Місіонарем під розлогим деревом, вдивлялись в природу. Наша розмова зійшла на молодь, на її життя, її будучність. О. Місіонар розговорився.

Був я, каже, в одному селі й ось раз приносять на оповіди. Парубок як дуб, вже й у війську вислужив, ну й дівчина собі нічого. При такій нагоді першим обовязком священика, це спитати, чи знають катехизм, інакше не вільно звінчати, бо як колись буде вчити катехізму свою родину, як тепер сам не знає. Починаю питати дівчину, бо думаю собі, якщо вона не буде щось знати, то він її дещо поможе. Питаю шість правд віри — знає, заповіди церковні знає, Вірую проказала, все у порядку. На однім тільки щось трішки забулася, але зараз поправилася.

Ну а тепер хиба ти, парубче. Скажи но що таке Пресвята Тайна Евхаристія? Та мій парубок чогось стоїть і ані мурмур, почервонів і мовчить. Може настрашився, думаю, треба помогти. Знаєш, кажу, та Тайна, що її Христос на Тайній Вечері установив і що тепер повторяється на кожній Службі Божій. І так я все по порядку розібрав, щоб не встидати його перед дівчиною і вкінці кажу. правда, що ти це все знаєш? Ні, каже, не знаю. Ов, думаю, а то що?

— А до сповіди ти ходив?

— Та ходив.

— А нащо ж то йдеться до сповіди?

Мій парубок ні пари з уст.

— То скажи шість правд віри.

Знов нічого.

— А правда, що є тільки один Бог?

— Е, ні! Є ще св. Отець Николай, св. Михаїл і Мати Божа.

Бідний ти чоловіче, думаю, що булоб, якщоб мав сьогодні вмерти?

— А душу маєш?

— Або ж я знаю.

— До церкви ходиш?

— Та часом ходив.

— А молитись вмієш? Ану прокажи "Отче наш".

— Вочинаш ожиси набеси..... І так перекручуючи що слово, доліз аж до амінь.

Гай, гай. — і ти хлопче хочеш женитися? А якже ти навчиш свою родину жити по християнськи, як сам не знаєш? Встидно й гірко тобі тепер, правда? А знаєш хто тому винен? Насамперед твої батьки, бо це був їх святий обовязок тебе того навчити, до церкви посилати. А потому ти сам повинен був взяти книжку до рук, місто по вулицях бігати і тратити час молодих літ. Встидно тобі передімною, а що буде колись, як станеш перед Христом, га? Скажи но!

Вже була пізна пора, треба було нам розходитись. Пращаючись старенський о. Місіонар додав: Треба нам більше знання релігії, треба катехізму.

Таке то оповідав мені о. Місіонар про колишну молодь, але здається, що те саме можна сказати і про нашу теперішну молодь по фармах і містах, бо й вона не багато більше знає свою релігію. А як не знає релігії, то не знає як жити, не знає по що неділя, по що свято, чому постити, взагалі як і чому чесно жити.

Скільки сьогодні є таких молодят, що не вінчаються у своїй місцевості, але йдуть до міста, де їх ніхто не знає, де не треба сповіді, ні св. Причастя, де можна дістати "шлюб" що три місяці.

Це прикрі слова, але правдиві. І тому, коли не хочемо щоб наша молодь відцуралась нас і марно пропала, то насамперед родичі мусять подбати про це, щоб їхні діти знали катехизм, бо така дитина ніколи не відцурається того, що рідна мати вщепила в її молоденьке серце. А потім і сама молодь повинна поглиблювати те знання, щоб могти після нього жити.

І саме на цю справу повинно звернути увагу наше Юнацтво на сходинах своїх відділів присвятити їй більше уваги, бодай половину з того, що присвячується на забави й розривки. Рівнож молодь повинна використати всякі нагоди до поглиблення релігійного знання, а такими являються літ-

М. Товтрович.

Великий Виховник Нації

(Докінчення)

СКАРБНИЦЯ ДУХА

Кожний нарід має питоме своє жерело, що з нього черпає воду свого народного життя. Яке це жерело — таке й життя народу. А цим жерелом, цею народньою скарбницею є література.

Продовж віків великі, творчі уми вкладали багато дорогоцінних жемчугів в літературу даного народу, вкладали багато праці, щоб різбити народній характер, щоб виховати націю.

Безперечно, що найбільше жемчугів в українську літературу вложив саме Тарас Шевченко. Вправді він не полишив нам багато своїх творів, але в них є стільки сили духа і слова, що перевисшають десятки творів інших працівників пера. Все, що написав Шевченко, це "Кобзар", що має 211 віршів-поем, одна, чи дві повісті ("Княжна") й одна драма ("Назар Стодоля"). Але хочаб він був і ще менше написав, то за такі жемчуги як "Кавказ", "Посланіє", "Сон", "Невольницькі Думи", він безперечно оставсьби найбільшим мистцем слова в нашій літературі — бо ще ніхто не говорив так, як він говорив.

У творах Шевченка порушені всі справи, всі ділянки народнього життя, всі найболючіші питання. В них туга й любов зболілої української душі, в них плач неволі, в них кара зрадникам, в них боротьба за краще завтра, в них шлях до волі, в них живий і вічнотворчий дух народу. Ніхто, крім Шевченка, не зумів вложити такого багацтва духа й такої сили слова в так коротких словах. Саме цей його вклад в нашу літературу ставсь хрустальним жерелом, що з нього наш нарід черпає все свіжі сили до боротьби за волю і кращу долю.

Це зовсім природне, що легше є виводнити великий став, як мале жерело, так також легше кинути в забуття всіх інших писменників—та не Шевченка. Його твори були і будуть живим жерелом, невичерпною скарбницею духа для нашого народу.

В ОЧАХ ЛЮДЕЙ

Коли тільки появиться у світі якась визначна людина, коли вона вибється дещо понад сіру буденщину життя й осяє її ясним світлом нових ідей, так тоді кожний, хто стрінеться з нею, бажає присвоїти її собі, чи як кажеться, переробити на своє копито. Така доля стрінула й Шевченка. Коли сьогодні спитатись загалу, ким був Шевченко, то для одних він терорист-революціонер, для інших комуніст, для ще інших безбожник. Десятки груп - ідеологій стараються вбрати його у свою маску, так що сьогодні важко розпізнати дійсне лице Шевченка.

Ким властиво був Шевченко?

Чи терорист? — Коли під цим словом розуміємо насилля, масові розстріли, володіння при помочі кріса і смерти — ні, він ним не був. Але коли це слово розуміємо, як страх перед історією, перед власним сумлінням, страх, щоб не перестати бути людиною, коли це розуміємо як чесну боротьбу за свої віковічні права — так тоді він був таким.

Чи революціонер? — Якщо тут розуміємо жахливі проливи крови, купи румовищ і гори трупів, жахливу руїну всего, що було надбано століттями — ні, не таким був Шевченко. Але коли революція, це зрив народу з кайдан темряви, зо сну неволі, до кращого, свобідного життя, до свідомости самих себе і своїх прав — так тоді Шевченко був революціонером. Справді, ніхто не зробив більшої і страшнішої для наших сусідів революції, як зробив він, великий Батько народу — бо з темних рабів-кріпаків викресав націю свідому себе і своїх прав, націю, що боролась і буде боротись, аж доки тих прав не осягне.

Шевченко комуніст? — Таким його на-

БІЛЬШЕ ЗНАННЯ РЕЛІГІЇ

(Продовження на слідуючій стороні)

ні освітні курси, вакаційні, чи вечірні рідні школи. Родичі повинні не тільки дати їм змогу користати з тих засобів, але ще й їх до того принукати, щоб колись і їх діти не мусіли червоніти, чи як кажуть, пекти рака — як той парубок.

No Holiday From God

BY FATHER LORD

"What is so rare," demanded the Oldtimer, with no particular claims to originality or correctness, "as a day in May?"

"It's June in the original," said Sandy — in this case not Scotch and not a boy.

"I make my quotation serve my purpose, not my purpose serve my quotes," said the Oldtimer. "Climb in."

"What about me?" demanded "Red" — which nickname described his hair, not his political affiliation.

"Only a call to arms would separate me from Sandy this bright spring morning," replied the Oldtimer. "In May a young man's fancy lightly turns to thoughts of. . . ."

"He's a perfect anthology of all the stale and scrambled quotations," said Sandy, as she and "Red" clambered into the Oldtimer's ancient Pontiac. The car looked as if it had once served the original Indian chief of that name — at least the car and the Indian must have been of the same vintage. But the thing ran, surprisingly, and the Oldtimer headed out for the country.

"I must get a look at the countryside," he said. "The grass won't come up properly until I give it my O.K. And I want to see if the orchards have passed from bloom to bud . . . . and whether or not the wheat shows any sign of gold."

They drove noiselessly through the outskirts of town, paused for coffee and rolls (they had met after their daily May Communion), and took the spin of hill that ran between the rich spring-time farms and fields.

"It's a darn good thing," said Red, "that today is Saturday. I wonder whether the chemistry lab. would be very attractive after the smell of open fields?"

"Vacation three weeks away!" Sandy's voice was ecstatic. "I can hardly wait!"

Red regarded the Oldtimer over Sandy's shoulder as one might look at a surviver of the ice age. "Did kids, when you were young, love vacations as we do?"

"More so. You see, when vacation time rolled round, we were really tired. We'd work in school."

"Ouch!" said Red and Sandy in unison.

"What was your best holiday when you were a kid?" asked Sandy.

"The summer that dad and mother had bought a little house on the outskirts of the big town. The house was surrounded by vacant lots and trees, and the neighborhood had a swell crowd of youngsters. And Father Noonan inveigled me into serving his seven-thirty Mass every morning."

ВЕЛИКИЙ ВИХОВНИК НАЦІЇ

(Продовження з попередньої стор.)

зиває Москва, таким його називають і її поплентачі в Україні й на еміграції. Але коли те слово комунізм — це те саме, що жорстоке володіння одної кляси, що повні вязниці живих трупів, жорстокі, жахливі тортури, коли це те саме, що "спільне корито", що вислужуванняся Москві — ні, ні, Шевченко не був таким комуністом. Але коли це слово звучить як поміч немічним, воля закріпощеним, належна, сумлінна заплата за працю, як свобода гідна людини — так тоді він ним був безперечно.

І ще одно — чи був Шевченко безбожник? Якщо безбожник, це те саме, що ненависть релігії, боротьба проти Бога і Його прав — так Шевченко не був безжбожником. Коли ж це те саме, що незнання релігійних справ, так тоді дещо з того можемо подибати в його творах. Деколи вичуваємо в них такий глибокий біль душі, деколи забренить диссонанс-зневіра, але ніколи безвіря. Його віра так виразно, так могучо бє з його творів, вона так часто ободрює його. Серед обставин його життя можна було затратити віру — та він її зберіг — зберіг таку, яку могло йому дати православя. Тому саме Шевченко не є авторитетом у справах віри й нерозумно тут на нього покликуватись.

Ким отже був Шевченко?

Передусім він був понад усякі партії-групи. Він переріс своє покоління на десятки літ, так що навіть ми, по сто роках, ледви можемо його збагнути, але до виконання його ідеалів і нам ще далеко. Шевченко був пробудителем і Батьком народу, був народнім мучеником і Пророком — був **Великим Виховником Нації.**

"Doesn't sound too exciting," said Sandy, disillusioned.

"Our neighborhood had a good tennis court. Evenings we'd turn on the phonographs and dance on the broad open porches. We picnicked on the ancient estate that had been abandoned and had not yet been seized for a city park. And, as I say, I served Mass every morning."

"Come to think of it, Father Noonan was quite a guy. Sorry.... I should have said, quite a priest. Guy or priest, he was good."

"We arrived in old St. Clement's parish in April. Then one Sunday in May he caught me as I was coming out of the eight-o'clock. He'd played some tennis with me, and, though I thought I was good, he trimmed me in easy sets. Now he had something else in mind."

'"When's vacation start? I told him. 'Working?' No, I wasn't. 'How'd you like to serve my seven-thirty every day?'

"At first blush I frankly wouldn't like to. Summer was the time to catch up on lost sleep, and I had a lot of catching to do. But he gave me no chance to answer.

"'You see, I don't like to say Mass without a server, and in the summertime out here I find it hard to get any of the younger kids. It would be a big favor to me...'

"The decree on frequent Communion by that wonderful Pope Pius X had just come out — and we were all fairly excited over the possibilities it had opened to us.... so he had touched just the right point.

"'You might be able to go to daily Communion during the summer. How about it?'

"Again I hesitated. To be perfectly honest, I was like a lot of kids in those days... Oh, I'm sure that things are very different now."

The two regarded the Oldtimer suspiciously. Was there the acid flavor of irony in his voice?

"Come summer, and we did the essential things of our religion — Mass on Sunday with a light sprinkling of Holy Communion throughout the vacation months. But the possibility of daily Communion... what with late sleeps and maybe a couple of weeks at the lakes and the general freedom of the holidays in prospect — not to mention the absence of nuns and priests to give us the frequent nudge...."

"Sounds familiar," said Sandy.

"Could be 1951," Red agreed.

"Now I'll say this for Father Noonan: He knew when to talk and when to shut up. I braced myself for a sermon on the dangers of the summertime. Any kid could give it... Let's see... It would go this way:

"'My dear young people, summer is a time of particular danger to body and to soul. As a consequence you need Holy Communion more than ever.'"

Sandy took over, not in mockery, but in easy repetition of what she had so often heard:

"'The dangers to the body are many — you drive your cars faster... you are out in the sun on the courts or the links... you swim and boat in waters that may prove treacherous and tricky... you exercise too much... you run wild risks that in later years will frighten you when you think back to them... Many a young person dies, is drowned, killed in accidents... and if he or she dies without Christ...'"

The Oldtimer nodded approval.

"Darned if I can figure why they don't get women to give some of the better sermons. You've got it down pat, Sandy. Only" — he turned to the two of them gravely — "all you said happens to be frighteningly true."

They were silent as the car spun along a shaded lane where elms met in a green arching that made Gothic more intelligible.

"Can't Red finish off the sermon with the moral dangers?" Sandy asked.

Red blushed a little and looked embarrassed.

"Let the women do the talking," he said. "Why kick the obvious all over the place?"

"So it's obvious that morally and spiritually summer is a tougher time than winter?" asked the Oldtimer.

"As if you didn't know!" exclaimed Red. "The beaches . . . parked cars . . . the boys and girls you pick up with you for a while, knowing nothing about them and certain you'll not see them again soon, if ever... the leisure time, the long hours of doing nothing, the hours when a fellow — or a girl — gets into a jam... maybe a job with

new associates, who talk a different and often a pretty smelly language and who have standards that at first are startling and disgusting and then easily followed..."

Red paused, a little surprised at his own burst of eloquence.

"Correct, all correct," commenced the Oldtimer. "Well, anyhow that one summer I served Mass every morning — I was 17 at the time — and went to Holy Communion everp day. It was a great summer. I played a lot of good tennis (got up to the semi-finals in the tournament), did a lot of dancing, some swimming, met some interesting new friends (and a few that I had to shed rather rapidly — and did)... and somehow felt that Father Noonan, Christ, and I spent the holidays together. It was the best vacation of my life."

Sandy looked at Red gravely. "Would anybody suggest that he is hinting to us Mass and daily Communion during the vacation?"

"Could be," said Red. "And could be smart."

"It has always seemed odd to me," said the Oldtimer, "that when we have school to keep us fairly safe, we trek to Holy Communion... and then we're on the loose and running constant perils, we give Christ the cold shoulder. But that's the way it goes ... weekly Communion, maybe oftener, during the school year; but during vacation — once a month, maybe the first Fridays... and maybe we give Christ the go-by for most of the dangerous months. Not smart ... not kind to ourselves... not generous to Christ."

He swung the car back toward town. In thef ar distance a tall slim spire iifted the warning finger of the cross up to the sky.

"Against the background of the summer even more than during the safer routine of the other seasons that cross is our warning. I think that most kids who eventually go to hell, start on their own time, during vacations, on holidays. And Christ must be sad when during the summer He watches His beloved boys and girls walking determinedly away from Him — and into danger." The Oldtimer looked at them affectionately. "Let's not," he said.

"Let's not," agreed Sandy.

"Who am I not to play echo to such convincing voices?" asked Red.

КОМУНІКАТ

ІНСТИТУТ ЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ при Українськім Вільнім Університеті розсилає оце всім своїм студентам (розкиненим у країнах Европи, Америки, Австралії) студентські виказки (чотиромовні). Всіх наших студентів, які змінили місце поселення і ще не подали нам своїх адресів, взиваємо цим шляхом подати нам до відома змінені адреси, щоб ми могли їм переслати виказки.

Institut fur Fernunterricht
Munchen 62, Schliessfach 8
Bavaria, Germany.

НОВІ КНИЖКИ:

"Клюб Приятелів Української Книжки" випустив з друку 5-ту книжку, а саме І. Смолія: **"Кордони падуть",** повість. Двобарвна окладинка М. Левицького. Книжка має 160 сторін. Книгарська ціна $1.50.

"Кордони падуть" це повість з часів 1939-41 рр., коли в Галичину в рядах большевицької армії приходять і українці з Великої України. Зустрічаються розділені досі кордонами сини одного народу і відразу знахоять одну спільну ідею — ідею визволення України з московського ярма. Навіть "всесильне" НКВД не в силі зупинити стихійного процесу духового обєднання західної вітки українського народу з материком у спільній боротьбі з окупантом.

Woman driver: "But I insist it was all my fault."

Man driver: "No, my dear lady; it was my fault. I could tell your car was driven by a woman at least 40 rods away, and I could have easily driven into the field and avoided this."

* * * * *

City visitor: "Which is correct, 'a hen is sitting or a hen is setting'?"

Farmer: "I dunno, and I don't care. All I bother about is when she cackles, is she 'laying or lying'?"

A boy had gone fishing instead of going to school. On the way home he met one of his school chums. Noticing that the boy was carrying a fishing line, the chum asked: "Catch anything?"

"No," replied the boy, "I ain't been home yet."

* * * *

He that thinks by the inch and speaks by the yard, should be kicked by the foot.

[...]E SEEING YOU

— AT THE —

Ukrainian Catholic Congress

— IN —

WINNIPEG

June 29-30 and July 1, 1951

* * * *

All-l-l-l Abo-o-o-o-ard!